

Elly Koster

Volg je hart

Uitgeverij Cupido

Omslag en Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Stockfoto voorzijde omslag: © Paulus Rusyanto | Dreamstime.com

Stockfoto achterzijde omslag: © Yuliaglam | Dreamstime.com

Foto auteur: © Rini Koster

Volg je hart

ISBN 978-94-6204-184-4

© 2016 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2016 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Beste lezeressen en lezers,

Wat fijn dat je van plan bent ‘Volg je hart’ te lezen! In dit boek kom je locaties tegen in Noorwegen en Zweden en wordt er een stukje historie beschreven dat op waarheid is gebaseerd.

In de jaren 1898-1902 werd er in het bergachtige gebied tussen het Zweedse Kiruna en het Noorse Narvik een ca. 150 km. lange spoorlijn aangelegd. Dat betekende tijdelijk werk voor ongeveer 5000 arbeiders die zich in nederzettingen langs het aan te leggen spoor vestigden. Parallel aan de huidige spoorlijn loopt een onverhard pad, de Rallarvågen, waarover destijds bouwmaterialen werden aangevoerd. Tegenwoordig is deze oude transportweg in gebruik als wandelpad. Hier en daar zijn er langs het pad nog overblijfselen te vinden uit de tijd van de aanleg van de spoorlijn, maar helaas zijn de meeste tastbare herinneringen verdwenen.

Wat wel bewaard is gebleven, is een kleine begraafplaats midden in een berkenbos, in het Zweedse Tornehamn. In Tornehamn was een van de nederzettingen gesitueerd. Niet alleen spoorwegarbeiders hebben een laatste rustplaats gevonden op deze plek, ook de Noorse Anna ligt er begraven.

Anna was tijdens de aanleg van het spoor kokkin in Tornehamn. De verhalen die over haar de ronde doen, spreken velen tot de verbeelding. Volgens sommige beschrijvingen hield Anna er avontuurtjes met diverse mannen op na. Zij zou betrokken zijn geweest bij een liefdesdrama en

zijn omgekomen tijdens een gevecht met een andere kokkin, waarbij er om een man gevochten werd. Ik heb ooit ergens gelezen dat de andere kokkin haar met een koekenpan heeft geslagen. Maar of dat waar is?

Op welke manier het gevecht ook is verlopen, Anna bezweek daarna aan haar verwondingen. Anderen menen dat Anna is overleden aan tuberculose of een combinatie van beide.

Een wandeling langs de Rallarvägen en de legende over Anna hebben mij geïnspireerd tot het schrijven van ‘Volg je hart’. In een bepaald personage zul je Anna herkennen. Wat dit personage betreft heb ik een mix van waarheid en fantasie toegepast. De overige personages en gebeurtenissen zijn geheel en al vanuit mijn fantasie ontstaan.

Ik hoop dat jullie veel plezier beleven aan het lezen van dit boek en dat de personages jullie in gedachten even mee zullen nemen naar een van die bijzondere locaties in het Hoge Noorden.

Elly

Voor Hans en Gea,
omdat jullie hart in het noorden ligt.

HOOFDSTUK 1

Tornehamn, Zweden, 7 augustus 1900, aanleg spoorlijn Kiruna (Zweden) – Narvik (Noorwegen.)

Het gesteente stortte met veel geraas vanuit de bergen naar beneden, in de richting van de plek waar de arbeiders druk in de weer waren met houten kruiwagens en karren vol stenen en gruis. Kristian stopte met zijn werkzaamheden, duwde zijn hoed met de brede rand iets omhoog en veegde met zijn ontblote onderarm het zweet van zijn voorhoofd. De zon scheen onbarmhartig op hem en de rest van het werkvolk neer. Hij keek naar boven naar de berg waar een onheilspellend geluid hen tegemoet kwam rollen. Hij zag de stenen die met grote snelheid aan kwamen denderen en verlegde razendsnel zijn blik naar een man, Niklas Henriksson, een ingenieur die betrokken was bij de aanleg van de spoorlijn. Niklas had zich zojuist losgemaakt van een paar mannen waarmee hij in overleg was geweest en vormde in zijn nette, donkere pak een schril contrast met de arbeiders in hun smoezelige werkbroeken en overhemden.

Niklas keek in de richting van de steenlawine en leek van schrik aan de grond genageld te staan. Kristian twijfelde geen moment, gooide zijn schop aan de kant en rende naar Niklas toe. De arbeiders met wie hij aan het werk was keken Kristian verbijsterd na. Ze wezen onder het uiten van luide waarschuwingsskreten naar de eerste stenen die niet ver bij hen vandaan de grond raakten, lieten hun bezigheden voor wat het was en haastten zich naar een vei-

ligere plek.

Kristian was nog maar een paar meter van Niklas verwijderd en probeerde de aanstormende stenen te ontwijken, maar kon niet voorkomen dat hij toch hier en daar pijnlijk geraakt werd. Hij negeerde de pijn en nam een duikvlucht waarbij hij Niklas opzijduwde, een paar tellen voordat een grote kei neerkwam op de plek waar Niklas zojuist had gestaan. Niklas en hij vielen met een smak neer op de ongelijkmatige ondergrond van steengruis, kiezels en keien. Kristians adem stokte een moment en de lucht werd uit zijn longen geperst. Het duurde even voordat hij weer in staat was zuurstof naar binnen te zuigen.

Hij lag half over Niklas heen, met zijn armen beschermend over zijn hoofd geslagen vanwege de stenen die hun kant op kwamen stuiteren, zijn hart bonkend als een bezetene, totdat het lawaai was afgenomen, er ineens een indringende stilte viel en ze omringd werden door een dichte stofwolk die al het zicht ontnam, en voor prikkende ogen en een benauwd en kriebelend gevoel in keel en neus zorgde.

Kristian kwam langzaam in beweging en krabbelde met de nodige moeite al hoestend overeind. Zijn handen en onderarmen werden ontsierd door bloedende schaafwonden en zijn knieën voelden pijnlijk aan vanwege de val op de onregelmatige, harde ondergrond. Niklas lag languit op zijn rug en leek met grote, verschrikte ogen in het niets te staren.

“Gaat het?” vroeg Kristian en stak zijn grove werkmanshand naar hem uit om hem overeind te helpen. Zodra Niklas weer op de been was stonden ze gehuld in een co-

con van stofdeeltjes die hen afsloot van de buitenwereld, alsof zij de enigen waren die een ramp overleefd hadden. Ergens buiten de cocon klonk het geluid van opgewonden stemmen.

Niklas hoestte een paar keer en keek daarna zwijgend, en met nog steeds een beduusde blik, in de ernstige, helderblauwe ogen van de man die tegenover hem stond. Een jonge man met blond haar en een kleine snor.

Het donkere pak van Niklas met het gilet dat hij eronder droeg was wit geworden van het stof en zijn witte overhemd vertoonde grijze vegen. De hoed die hij gedragen had lag een eind verderop. Kristian liep ernaartoe, pakte het hoofddeksel op, veegde het stof eraf en overhandigde de hoed aan Niklas.

“Be... Bedankt,” stamelde Niklas. “Ik bedoel voor wat je zojuist gedaan hebt.”

“Het was geen moeite, meneer,” knikte Kristian. Hij mocht die Niklas wel, voor hem uiteraard meneer Henriksson, die niet veel ouder was dan hijzelf, schatte hij.

“Je hebt met gevaar voor eigen leven mijn leven gered. Je bent een grootmoedig man. Wat is je naam eigenlijk?”

“Kristian, meneer. Kristian Julson.”

Niklas stak zijn hand uit en de twee mannen schudden elkaar de hand. “Kristian Julson, ik denk niet dat er een manier bestaat hoe ik je hiervoor ooit kan bedanken, maar ik ga erover nadenken.”

“Dank u, meneer, maar dat is nergens voor nodig.”

“Ik sta erop,” liet Niklas hem gedecideerd weten.

De stofwolk om hen heen zakte langzaam naar beneden. De zon boorde zich door de stofdeeltjes heen en zorgde

voor een diffuus, onaards licht. Een helderblauwe hemel werd stukje bij beetje zichtbaar, met donkergrijze bergtoppen aan de horizon en langzamerhand verscheen in de verte het glinsterende water van het grote Torneträsk-meer.

De twee mannen keken verwonderd om zich heen, alsof ze het landschap voor het eerst in hun leven gadesloegen, veroorzaakt door het besef dat alles heel anders af had kunnen lopen.

De opgewonden stemmen kwamen dichterbij en kreten als ‘ze leven nog’ bereikten hen.

Niklas haalde een hand door zijn bijna zwarte haar en plantte de hoed op zijn hoofd. “Ik ga de schade opnemen. Hopelijk zijn er geen slachtoffers gevallen.” Hij keek Kristian nog een keer aan. “Ik spreek je nog.” Hij begaf zich in de richting van de arbeiders en Kristian keek hem na. Het had niet veel gescheeld of ze waren er beiden niet meer geweest. Hij had Hannah vanavond heel wat te vertellen. Kristian slaakte een diepe zucht en ging terug naar de plek waar hij aan het werk was geweest. Daar was het nodige tumult ontstaan vanwege een paar gewonden, maar gelukkig had de steenlawine geen slachtoffers gemaakt.

* * *

Alleen Hannah en hij wisten ervan af, van de beloning die hij van Niklas ontvangen had in de vorm van een aardige som geld en een houten kistje met inhoud dat hij evenals het geld op een veilige plek had verstopt. Met zoveel werkluï om hen heen wist je nooit wie je wel en wie je

niet kon vertrouwen.

Hannah, zijn vrouw, werkte als kokkin in Tornehamn en voorzag de arbeiders van maaltijden. Ze was een van de weinige vrouwen in deze mannenwereld, maar ze was niet op haar mondje gevallen en wist zich goed te handhaven tussen het manvolk. Hannah en hij hadden samen een zoontje, Bengt. Het kereltje was drie jaar oud. Het was misschien niet de ideale leefomgeving voor een kind, maar Hannah en hij hadden in ieder geval tijdelijk werk en daarmee de broodnodige inkomsten. Zodra de spoorlijn was aangelegd zouden ze op zoek moeten gaan naar een andere mogelijkheid om een inkomen te garanderen. Maar dat was van later zorg. Het extra geld dat hij van Niklas had gekregen zouden ze bewaren om te sparen voor een eigen onderkomen zodra ze hopelijk een vaste werkgelegenheid vonden. Dat zou voor Bengt ook veel beter zijn dan een zwervend bestaan van het ene naar het andere project.

Kristian slenterde van het kleine onderkomen waar hij en Hannah verbleven naar de oever van het Torneträsk-meer. Bengt lag inmiddels te slapen en Hannah zou zo meteen terugkomen vanuit haar werk. Het koelde behoorlijk af maar het was een mooie avond. De maan stond groot en helder aan de hemel en weerspiegelde in smalle ribbels in het zacht golvende water van het meer. Hij keek graag uit over het water en de bergen die in het laatste daglicht toegedekt werden met een warme, gouden deken. Op zulke momenten fantaseerde hij over een ander en vooral beter bestaan.

Zijn aandacht werd gewekt door een korte lach, daarna

stemmen die in de stilte van de avond naar hem toe kwamen zweven. Hij kende die lach. Het was Hannah. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht en hij liep in de richting waar de stemmen vandaan kwamen. Hij zag haar, gekleed in haar lange, grijze rok, een hooggesloten blouse en een wollen omslagdoek tegen de kou, achter een van de houten gebouwen staan die zich dicht bij de waterkant bevonden. Ze was in gezelschap van een man. Het was een van de arbeiders, Samuel Thorstad, een grote, grofgestbouwde man met wat langer bruin haar en donkere ogen. Een man die regelmatig naar Hannah lonkte. Hannah bleef altijd stoïcijns onder zijn blikken en toespelingen. Maar waarom stonden ze hier samen te praten?

Kristian hield zijn pas in op het moment dat hij zag dat Samuel een hand op de schouder van Hannah legde.

“Dus je hebt geld genoeg om hier weg te kunnen gaan,” merkte Samuel op. Hij stond dicht bij Hannah en torende hoog boven haar uit. Te dichtbij, vond Kristian.

Hannah knikte. “Ja. Overmorgen bij de eerste tekenen van de dageraad vertrekken we vanaf de plek die ik net noemde. Ik neem het geld mee dat Kristian verstopt heeft en dan verdwijnen wij tweeën hier voorgoed vandaan.”

Wacht, dacht Kristian gealarmeerd. Wat is hier gaande? Geld? Vertrekken?

“En dat kistje? Moet dat niet mee?” vroeg Samuel.

Hannah haalde haar schouders op. “Nee, dat stelt niet zoveel voor en het is alleen maar lastig om mee te nemen.”

“Goed.” Samuel trok Hannah naar zich toe. “Wat ben je toch een slecht wijf,” grinnikte hij. “Ik zal er morgenochtend zijn.”

Hannah lachte zacht en hief haar gezicht naar hem op, het gezicht dat Kristian door en door kende, met de mooie bruine ogen met de gitzwarte wimpers, de prachtig gewelfde, donkere wenkbrauwen, de zachte, roze mond en dat alles omlijst door een krans van dik, zwart haar dat in lichte slagen tot ver over haar schouders golfde als het loshing. En dan waren er nog haar sterke maar liefkozende handen die hem regelmatig gek van verlangen wisten te maken.

Samuel boog zich voorover en kustte Hannah. En zij liet het gewillig toe, sloeg haar armen om zijn nek en duwde haar ranke lichaam zelfs tegen hem aan.

Samuel maakte zijn mond van de hare los. “Behalve slecht ben je ook nog eens een lekker wijf.” Hij grijnsde naar haar voordat hij doorging met waar hij mee bezig was en Hannah in vervoering bracht.

Het was alsof er iemand een mes in het hart van Kristian omdraaide, de pijn die hij voelde was onbeschrijfelijk. Had Samuel Hannah toch weten te verleiden? Of – en daar dacht hij liever niet aan – was het initiatief van Hannah zelf gekomen? Hij voelde zich vernederd en verraden. Hannah wilde het geld meenemen dat hij van Niklas had gekregen. Hij die zijn leven gewaagd had! Misschien had Hannah gehoopt dat hij in de steenlawine was omgekomen, zodat zij vrij spel zou hebben. En Bengt dan? Was ze van plan hem mee te nemen? Kristian moest er niet aan denken dat hij het kleine kereltje niet meer te zien zou krijgen.

De pijn vermengde zich met een ongekende woede en hij wilde naar Hannah en Samuel toesnellen om met Samuel

op de vuist te gaan. Die vuile ploert! Kristian wist zich met uiterste krachtsinspanning te beheersen en kon nog net een luide kreet voor zich houden. Hij klemde zijn lippen stijf op elkaar om te voorkomen dat Hannah en Samuel hem opmerkten. Hij had een ingeving gekregen die veel meer effect zou hebben dan wanneer hij met Samuel een gevecht zou aangaan. Zonder het onaangename tafereel nog een blik waardig te keuren draaide hij zich om en liep diep gekwetst en met oplaaiende haatgevoelens bij de plek des onheils vandaan. O ja, wat hij bedacht had zou zeer zeker veel meer effect hebben!

HOOFDSTUK 2

Berlevåg, Noorwegen, juni 2014

Berlevåg lag als een onverwacht kleinood verscholen tussen grillige rotsen, boomloze bergen en een zee die tot ver in het Arctische noorden reikte. Je zou niet verwachten dat er zo noordelijk nog een dorp te vinden was. Een dorp dat niet overspoeld werd door toeristen maar bezocht werd door een handjevol mensen dat nieuwsgierig was naar het leven op deze breedtegraad. Een leven te midden van ongerepte natuur en het eigenzinnige temperament van de zee die op zonnige, kalme dagen diepblauw kleurde. En wanneer regen, sneeuw en zware stormen de rotsachtige kust teisterden, varieerde de tint van licht- naar donkergrijs, en werd zelfs bijna dreigend zwart, terwijl witte schuimkoppen met geweld uiteenspatten op de rotsen en de betonnen golfbrekers. Deze golfbrekers moesten het dorp met zijn ruim duizend inwoners tegen heftig natuurgeweld beschermen. Toch wisten sommige stormen zelfs delen van de betonnen dammen weg te slaan. Ja, de Barentszee ging haar eigen gang en de bewoners van Berlevåg hadden zich aangepast aan de wetten van de natuur.

Voor wie oog had voor de schoonheid van de omgeving, voor wie van rust en stilte hield en er geen probleem van maakte ver te moeten reizen, was dit een ideale plek om te vertoeven.

Maar voor sommige inwoners – en bezoekers – miste Berlevåg zijn glans, was het leven niet zoals ze hoopten

dat het zou zijn. Nee, soms viel het bestaan in het kleine dorp niet mee. Al wierp de zon nog zo uitbundig haar stralen over de gekleurde houten huizen, deed het warme licht van de middernachtzon geloven dat alles met een laagje vloeibaar goud bedekt was, danste tijdens de wintermaanden het noorderlicht langs een hemel bezaaid met duizenden sterren, toch kon alle schittering in een oogwenk verdwenen zijn. Dat ontdekte Sara. En niet voor de eerste keer. Ze wist dat ze er weer was ingetrapt. Alweer! Nee, niet meteen van het ergste uitgaan, tikte ze zichzelf op de vingers.

Ze speurde vanaf de kade grondig het schip af dat er aangemeerd lag en trok haar gehaakte, crèmekleurige omslagdoek wat strakker om zich heen. Het leek plotseling kouder te zijn geworden. Maar misschien verbeelde ze het zich, was het alleen haar hart dat weer een tikkeltje killer aanvoelde na de zoveelste teleurstelling.

Ze wreef met haar handen over haar bovenarmen en verwenste zichzelf dat ze een afspraak had gemaakt met een onbekende man waarbij het ernaar uitzag dat hij niet op kwam dagen. Nou ja, helemaal onbekend was hij niet. Ze had hem ontmoet tijdens een trouwerij van een nichtje van haar in Tana Bru. Voor ze het wist was ze met hem in een gesprek verwickeld geraakt. Het klikte tussen Fredrik en haar en van het een kwam het ander, telefoonnummers werden uitgewisseld en hij beloofde haar op te zoeken. En die keer was nu aangebroken, maar van Fredrik geen spoor.

Hij woonde in Hammerfest en zou met dit schip aankomen, een van de schepen van de Hurtigruten-scheepvaart-

maatschappij. Misschien had hij de boot gemist? Nee, dan had hij dat vast en zeker laten weten. Sara kon het vervellende voor gevoel dat de kop opstak niet onderdrukken.

Een hefruck die vracht bij het schip had afgeleverd reed weg met een lading ontvangen goederen. De chauffeur, gekleed in een reflecterend geel werjack en zwarte broek, remde af en stopte bij Sara. “Ga je niet aan boord?” Een paar lichtgrijze ogen keken haar vanuit een gebruid gezicht vragend aan.

Sara schudde haar hoofd. “Nee, ik wacht op iemand,” zei ze vrolijker dan ze zich voelde.

“Aha...” De man glimachte een beetje meewarig naar haar en trok zijn gebreide, zwarte muts recht waaronder een paar blonde haren vandaan piekten. “Je houdt de moed erin.”

Sara haalde haar schouders op. “Ach...” Haar blik gleed automatisch naar het kuiltje in zijn kin. Ze kreeg bij het zien ervan altijd de neiging het aan te raken. Het zag er lief en tegelijkertijd stoer uit. Maar ze wist dat Joar geen geschikte partij voor haar was. Ze kon goed met hem opschieten maar op de een of andere manier vond ze hem niet spannend genoeg, trokken ze elkaar niet aan. Hij was onderdeel van het dagelijkse leven in Berlevåg, werkte net als zij in het visverwerkingsbedrijf. Het was nooit verder gekomen dan een paar dates en hij had nooit echt een poging gewaagd haar te versieren of te kussen. Nee, Joar was niet de juiste man voor haar. Ze zocht een man vol passie, een man die haar in vuur en vlam kon zetten en dat beeld had ze niet bij Joar.

“Wel, de wereld ligt aan je voeten.” Joar glimachte dit

keer breeduit. “Zeer zeker gezien vanuit het punt waar wij ons bevinden.” De hefruck kwam weer in beweging en Joar reed over de kade bij haar vandaan.

Ondanks alles moest Sara glimlachen. Gezien vanuit het punt waar ze zich bevonden leek het inderdaad of de wereld aan je voeten lag, zo noordelijk lag Berlevåg op de aardbol.

Joar was grappig, dat wel. Hij wist van haar verwoede pogingen een geschikte man te vinden en accepteerde haar zoektocht naar de liefde alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

Ze keek hem een ogenblik na en keerde zich daarna weer naar het schip toe dat aanstalten maakte om te vertrekken. Nog één keer liet Sara haar blik over het dek glijden. Nee, Fredrik was er echt niet.

Met de nodige twijfels draaide Sara zich van het schip af en liep schoorvoetend over de lange pier naar de wal terug. Ze keek nog een keer achterom. Je wist maar nooit... Natuurlijk was er niemand te zien. Dat stomme optimisme van haar, dat zorgde er telkens voor dat sommige dingen zo ontzettend tegenvielen.

Vanuit haar schoudertas klonk een geluidje. Een berichtje. Ze wist het al voordat ze haar telefoon uit haar tas had gevestigd en het berichtje had geopend: Fredrik kwam niet naar haar toe.

Zodra ze op het scherm las dat hij het leuk had gevonden dat ze elkaar hadden ontmoet maar dat er helaas van zijn kant niet meer in zat dan een gezellige babbel en het dus beter was er geen vervolg aan vast te plakken, voelde Sara de teleurstelling als een vloedgolf over zich heen

spoelen. O ja, en hij hoopte dat ze niet boos zou zijn. Niet boos? Had ze zich daarom zo opgedoft? Een mooie, zachtgroene jurk aangetrokken en de prachtige, crème-kleurige omslagdoek die Grethe voor haar gehaakt had om haar schouders geslagen? Ze was zelfs op schoenen met van die verdraaide hakjes, die helemaal niet geschikt waren om door deze omgeving te lopen, hiernaartoe gestrompeld. En dat alles voor een man die haar had laten zitten! Het was altijd hetzelfde met die mannen! Ze scheen niemand aan zich te kunnen binden. Als je eenendertig was en nog steeds geen partner had gevonden, was er dan nog hoop? Wat was er mis met haar?

Sara versnelde haar tred en duwde met een venijnig gebaar haar lange, lichtbruine vlecht over haar schouder zodat het ding bij elke stap die ze zette op haar rug meedansde.

Ze zou kunnen huilen maar dat weigerde ze. Geen tranen om mannen die geen zier om haar gaven.

Fredrik had helemaal de boot niet gemist, zoals ze stiekem had gehoopt. Zij was voortdurend degene die de boot miste. Dat was duidelijk en ze stampde met grote, boze stappen naar het dorp terug. In de verte zag ze Joar met de hefruck door een van de straten rijden. Waarom wist ze niet, maar het maakte haar nog bozer dan ze al was.

Voor Sara was Berlevåg beslist niet het kleinood dat anderen in deze plaats meenden te zien. Voor haar was het dorp gewoon de plaats waar ze toevallig woonde en waaruit ze ooit hoopte te ontsnappen.

* * *

Dus dit was het dan, dacht Veerle verbouwereerd. Sta ik hier in een dorp ergens heel erg ver boven de poolcirkel, waar het gros van de Nederlanders waarschijnlijk nog nooit van gehoord heeft, zegt mijn baas, die zich ruim drieduizend kilometer zuidwaarts bevindt, dat ik niet terug hoeft te komen!

Veerle staarde naar haar telefoon. Het schermpje vertelde haar dat het gesprek met haar werkgever, Lennart, toch echt beëindigd was. Ze zuchtte diep terwijl ze zich probeerde te realiseren wat ze zojuist te horen had gekregen. Haar superleuke baan bij de reisorganisatie waar ze werkte was vanaf nu verleden tijd.

Ze schudde ongelovig haar hoofd, klapte de telefoon dicht en stopte het ding in de zak van haar jack. Failliet, zonder waarschuwing. O ja, Lennart zou het vast en zeker langere tijd geweten hebben. Vorige maand en de maand daarvoor werd haar salaris niet op tijd op haar rekening gestort, maar volgens hem was dat te wijten aan een trage actie van de bank. Niet dus.

“En ik ben bang dat de terugreis wat problemen op zal leveren,” had hij daarnet onder het uiten van ontelbare excuses tegen haar gezegd. “Er zijn nog wat strubbelingen met betalingen. Helaas moet je de huurauto vanaf nu laten staan, tenzij je de huur zelf wilt bekostigen.”

Als ze het goed begreep moest ze op eigen kosten naar Nederland terugreizen. Nou, lekker is dat, dacht Veerle opstandig en ze onderdrukte de neiging tot stampvoeten. Ze keek rond vanaf haar plek op de parkeerplaats, naast een blauw geschilderd, houten gebouw, het pension waar ze logeerde. Voor het gebouw lag een klein grasveld dat